

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 352/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Magyar Nemzeti Vagyonkezelő Zártkörűen Működő Részvénytársaság (Zrt.), Pozsonyi út 56, Budapešť, Maďarská republika, zastúpenej advokátom JUDr. Gabrielom Havrillom, Tallerova 10, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/3 Pz 37/14/1000-6 z 31. marca 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Magyar Nemzeti Vagyonkezelő Zártkörűen Működő Részvénytársaság (Zrt.) o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. mája 2014 doručená sťažnosť Magyar Nemzeti Vagyonkezelő Zártkörűen Működő Részvénytársaság (Zrt.), Pozsonyi út 56, Budapešť, Maďarská republika (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Gabrielom Havrillom, Tallerova 10, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. VI/3 Pz 37/14/1000-6 z 31. marca 2014 (ďalej aj „napadnutý prípis“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že pred Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) je pod sp. zn. 30 Cb 8/2006 vedené konanie medzi účastníkmi G. ako navrhovateľom (ďalej len „navrhovateľ“) a Č., a. s., ako odporcom o zaplatenie sumy 15 782,44 €.

Sťažovateľka 5. apríla 2012 oznámila okresnému súdu vstup do označeného súdneho konania ako vedľajšia účastníčka na strane navrhovateľa, keďže má voči nemu ako povinnému pohľadávku, ktorú si uplatňuje v exekučnom konaní, a prípadné víťazstvo navrhovateľa v predmetnom súdnom spore môže ovplyvniť jej postavenie ako oprávnenej v exekučnom konaní, v dôsledku čoho má záujem na výsledku predmetného súdneho konania. Okresný súd prípisom z 24. mája 2012 oznámil navrhovateľovi vstup sťažovateľky do konania, ktorý vyslovil nesúhlas s jej vstupom do konania ako vedľajšej účastníčky na jeho strane.

Okresný súd uznesením sp. zn. 30 Cb 8/2006 z 12. novembra 2012 rozhodol, že sťažovateľku do konania nepripúšťa, pričom v odôvodnení okrem iného uviedol, že *„nezistil, že by spoločnosť Magyar Nemzeti... mala iný právny záujem na výsledku*

predmetného konania ako predpokladu pripustenia do konania ako vedľajšieho účastníka... v predmetnom prípade nepreukázala súdu právny záujem na výsledku tohto konania.

Súd sa stotožnil s argumentáciou odporcu, keď uviedol, že existujúca pohľadávka spoločnosti Magyar Nemzeti... voči navrhovateľovi nezakladá hmotnoprávny záujem na výsledku predmetného sporu...“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka podala 17. októbra 2013 proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 30 Cb 8/2006 z 12. novembra 2012 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 3 Cob 6/2013-683 z 28. júna 2013 tak, že odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil. Proti označenému uzneseniu okresného súdu, ako aj označenému uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka podnet generálnej prokuratúry, ktorým sa domáhala podania mimoriadneho dovolania. Prokurátor Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) podnet sťažovateľky prípisom sp. zn. Kc 313/13 z 3. januára 2014 odložil. Sťažovateľka následne podala opakovaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania, ktorý prokurátor generálnej prokuratúry prípisom č. k. VI/3 Pz 37/14/1000-6 z 31. marca 2014 taktiež odložil.

V napadnutom prípise sa okrem iného uvádza: „Opakovaný podnet ale neuvádza – nezdôvodňuje, na základe čoho by v danej veci malo ísť o regresný nárok spoločnosti MNV voči navrhovateľovi. To, že spoločnosť MNV má voči navrhovateľovi pohľadávku pritom neznamená bez ďalšieho, že má voči navrhovateľovi regresný nárok. Vybavenie pôvodného podnetu bolo v tomto smere dostatočne odôvodnené.

O právny záujem na výsledku konania (§ 93 ods. 1 OSP) ide vtedy, ak rozhodnutím súdu vo veci bude dotknuté právne postavenie vedľajšieho účastníka (jeho práva a povinnosti vyplývajúce z hmotného práva). Takýto záver je napr. v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 140/2005. Skutočnosť, že spoločnosť MNV má voči navrhovateľovi pohľadávku uplatňovanú v exekučnom konaní tak ani podľa môjho názoru nezakladá právny záujem spoločnosti MNV na výsledku daného konania v zmysle § 93 ods. 1 OSP. Namietané nesprávne právne posúdenie som nezistil.“

Podľa názoru sťažovateľky jej bola postupom generálnej prokuratúry, ktorá aj na základe jej opakovaného podnetu odmietla podať mimoriadne dovolanie, odňatá možnosť prístupu k súdnej ochrane.

Sťažovateľka poukazuje na právny názor, v zmysle ktorého *„Spravidla bez problémov sa bude preukazovať právny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku (víťazstve) konkrétnej sporovej strany v prípadoch, ak vedľajší účastník má regresný nárok, alebo regresnú povinnosť voči účastníkovi, na ktorého strane vystupuje. Typickými príkladmi takéhoto vedľajšieho účasti sú napr. spory, v ktorých ako vedľajší účastník vystupuje ručiteľ, za istých okolností veriteľ. Alebo dlžník konkrétnej procesnej strany.“*

Sťažovateľka zastáva názor, že je vylúčená voľná úvaha generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie v prípadoch, ak zistí, že podmienky na podanie dovolania sú splnené. Sťažovateľka trvá na tom, že s poukazom na existenciu jej pohľadávky voči navrhovateľovi je daný jej právny záujem na výsledku predmetného súdneho konania.

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom, v ktorom vysloví:

„Základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 31. 03. 2014, sp. zn. VI/3 Pz 37/14/100-6, porušené boli.

Rozhodnutie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VI/3 Pz 37/14/100-6 zo dňa 31. 03. 2014 o vybavení podnetu bez opatrenia, zrušuje a prikazuje, aby príslušný prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky o podnete znovu konal a postupoval v súlade so skutkovým a právnym stavom.“

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľka sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu (sťažovateľka v petite síce uvádza právo na „súdnu ochranu“, v posudzovanej veci ale ide zjavne o „inú právnu ochranu“, pozn.) zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým prípisom generálnej prokuratúry vydaným vo veci vedenej pod sp. zn. VI/3 Pz 37/14/1000, teda neakceptovaním jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania proti rozhodovaniu všeobecných súdov o nepripustení sťažovateľky do konania ako vedľajšej účastníčky na strane navrhovateľa.

Zákonné predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto ustanovení zjavne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovenie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu

vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05).

Vychádzajúc zo svojej stabilizovanej judikatúry, ústavný súd konštatuje, že napadnutým prípisom, ktorým generálna prokuratúra odložila opakovaný podnet sťažovateľky na podanie mimoriadneho dovolania proti uzneseniu okresného súdu č. k. 30 Cb 8/2006-650 z 12. novembra 2012 a uzneseniu krajského súdu č. k. 3 Cob 6/2013-683 z 28. júna 2013, nemohlo dôjsť k porušeniu označeného základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže platná zákonná úprava nezakladá právo (právny nárok) na vyhovenie jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd vzhľadom na skutočnosť, že dospel k záveru, v zmysle ktorého nevyužitím oprávnenia generálneho prokurátora podať proti označenému uzneseniu krajského súdu a označenému uzneseniu okresného súdu mimoriadne dovolanie nemohlo

dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2014